

Sygn. akt V U 932/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 19 kwietnia 2013 roku Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. B. rentę okresową z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową poczynając od 01 maja 2013 roku do 30 listopada 2014 roku.

II. Orzeka, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania świadczenia.

Sygn. akt V U 932/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku /Dz.U. 2009, Nr 167, poz. 1322/ o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił W. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 01 maja 2013 roku. Decyzja została wydana w trybie nadzoru Prezesa ZUS i w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, która nie stwierdziła niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. B. wskazując, że orzeczenie komisji lekarskiej ZUS było niezgodne ze stanem faktycznym. Odwołujący jest bowiem stałym pacjentem przychodni dermatologicznej, jak również wielu innych specjalistycznych przychodni. Wieloletnie leczenie, prowadzone zarówno ambulatoryjnie, jak i szpitalnie, nie przyniosło widocznej poprawy jego stanu zdrowia.

Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania podnosząc, iż Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie było uzasadnione, dlatego zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych /Dz.U. 2009, Nr 167, poz. 1322/, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy – dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W myśl art. 16 ust. 1 tej ustawy, stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. W przypadku ustalania prawa do świadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 5-8, lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także związek śmierci ubezpieczonego lub rencisty z takim wypadkiem lub chorobą. Jednocześnie art. 17 ust. 4 stanowi, iż prawo do renty tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt, że na mocy decyzji organu rentowego z dnia 29 listopada 2012 roku W. B. przysługiwało świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 01 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku. W trybie nadzoru Prezesa ZUS, odwołującego poddano jednak ponownemu badaniu przez komisję lekarską, która wydała następnie orzeczenie ustalające brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Legło to u podstaw wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji ZUS, odmawiającej prawa do renty od dnia 01 maja 2013 roku.

Kwestią sporną była tym samym ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście aktualnego stanu jego zdrowia i niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wobec zaistnienia powyższych wątpliwości, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu schorzenia, na które cierpi wnioskodawca, tj. dermatologii.

Biegły sądowy po przeprowadzeniu analizy dokumentacji medycznej, wywiadu i badania lekarskiego rozpoznał u odwołującego wyprysk przewlekły skóry rąk z cechami wtórnej alergizacji o potwierdzonej etiologii profesjonalnej, zmiany stopowo podobne na skórze zgłębień stawowych do diagnostyki oraz astmę oskrzelową potwierdzoną badaniem spirometrycznym. W uzasadnieniu biegły stwierdził, że pomimo systematycznego i wszechstronnego leczenia zarówno w warunkach ambulatoryjnych, jak i klinicznych, z wykorzystaniem możliwie dostępnych metod i środków leczenia nie doszło do zahamowania istniejących procesów chorobowych oraz poprawy stanu zdrowia od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego. Zmiany skórne oraz współistniejące dolegliwości mają charakter progresywny. Wieloletnie narażenie na bardzo aktywnie immunogenne związki chemiczne w pracy zawodowej, na które wykazano uczulenie i powszechnie występujące w przedmiotach codziennego użytku, powodują ciągle nasilanie się zmian skórnych i ich uogólnianie. Z kilkudziesięcioletniej empirii klinicznej biegłego oraz dostępnego piśmiennictwa wynika, że atopowe zapalenie skóry występuje u dzieci i musi być potwierdzone stosownymi badaniami diagnostycznymi, których w dokumentacji brak. Wyłącznie obraz kliniczny nie może być podstawą do rozpoznania atopowego zapalenia skóry. W związku z powyższym biegły nie widział możliwości przekwalifikowania odwołującego, ani też możliwości podjęcia przez niego pracy w jakimkolwiek zawodzie w pełnym wymiarze godzin. Odwołujący musi pozostawać pod ścisłą i systematyczną kontrolą specjalistyczną.

Stan ogólny wnioskodawcy spowodowany stwierdzonymi schorzeniami oraz powszechność występowania stwierdzonych środków immunogennych daje zdaniem biegłego uzasadnioną podstawę do uznania go za częściowo niezdolnego do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową. Częściowa niezdolność do pracy zarobkowej istnieje nadal od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego, tj. od dnia 01 grudnia 2012 roku i ma charakter okresowy do dnia 30 listopada 2014 roku /k. 15 – 16/.

Sąd dał wiarę ustaleniom poczynionym ostatecznie przez biegłego w opinii, albowiem wyrażone przez niego wnioski są logiczne i właściwie uzasadnione, nie zawierają także wewnętrznych sprzeczności. Opinia została opracowana po przeprowadzeniu badań odwołującego i wnikliwej analizie dokumentacji lekarskiej, w tym też dokumentacji przedłożonej przez odwołującego, a także po zapoznaniu się z umotywowanym stanowiskiem organu rentowego. W tych okolicznościach Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte we wspomnianej opinii.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że odwołujący W. B. spełnia warunki zawarte w cytowanej już wyżej ustawie, niezbędne do przyznania mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w okresie od 01 maja 2013 roku – od daty zaprzestania wypłacania świadczenia przez organ rentowy – do dnia 30 listopada 2014 roku.

Tym samym odwołanie, w myśl art. 477¹⁴ § 2 kpc, należało uwzględnić.

Poza tym Sąd Okręgowy przyjął, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że materiał dowodowy był niewystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przed Sądem stwarzają większe możliwości dowodowe (art. 4778 kpc i nast.) oraz nie zawierają ograniczeń w stosunku do regulacji ogólnej postępowania dowodowego (art. 235-309 kpc).

Sąd po wykorzystaniu możliwości dowodowych dopuścił dowód z opinii biegłego i na tej podstawie ustalił ostatecznie sporne okoliczności uznając, że w tych okolicznościach odwołanie było uzasadnione.